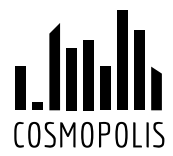

Čokoládový klub

Carole Matthewsová

Čokoládový klub

Carole Matthewsová

Přeložila Lucie Libovická

The Chocolate Lovers' Club

Copyright © Carole Matthews 2007

First published in the United Kingdom in the English language in 2007
by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Lucie Libovická, 2022

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3365-9

Kapitola 1

„Naval další, šlehnu si ještě jednu!“ volám.

Zvedá obočí. „Nepřeháníš to?“

„Kdepak, to zvládnou.“

„Aby ses nepředávkovala,“ varuje mě. „To je moc i na otrlou konzumentku, jako jsi ty.“

„Já? Nikdy.“

Když mám krizi, je pro mě nejlepším lékem madagaskarská plantážní čokoláda. Vyléčí všechno, naprosto všechno, nikdy nezklame. Je to lék na jakékoli neduhy od zlomeného srdce po bolest hlavy, a obou jsem si ve svém životě užila dost, to vám řeknu.

„Sem s ní, chlapče,“ přikyvují vážně a můj dealer mi podává drogu. Vydechnu úlevou. Čokoláda. Ňam. Ňam. *Ňam!* To je blaho, rozkoš na jazyku. Krémová, sladká, lahodná čokoláda. Nikdy se jí nenabažím.

Už po prvním ukousnutí cítím, jak se mi začíná příjemně rozlévat v těle a tišit mou bolest. Jsou chvíle, kdy je čokoláda odpovědí na všechny vaše modlitby.

„Tak co, už je ti líp?“

„Snad jo,“ odpovím s nuceným úsměvem.

„Za chvíli přijde ta vaše banda a budeš v pohodě.“

„Vím. Díky, Clive. Jsi můj zachránce.“

„Jsem ti zcela k službám, má milá.“ Zvedá ruku a prsty naznačuje V jako vítězství, teatrálně, přehnaně dramaticky. Je to holt gay, tak mu to budiž povoleno.

Hledám skryté útočiště, vyberu si pohovku v koutě a klesnu na ni. Unavené svaly se mi začínají uvolňovat, a když vdechuji silnou vůni vanilky, cítím, že už se mi začíná pročišťovat hlava.

Těmhle neodolatelným touhám nepodléhám jediná. Zdaleka ne. Jsem součástí malé, ale k dokonalosti dovedené sekty, kterou jsme

pokřtily Čokoládový klub. Naše banda provinilců má jen čtyři členky a scházíme se v našem *Čokoládovém nebi* tak často, jak jen můžeme. Je to ráj závislaček, něco jako opiové doupě čokoholiček. Je zastrčené v postranní uličce, dlážděné kočičími hlavami, v elegantní čtvrti Londýna, ale neřeknu vám kde, protože tím by se mé tajemství vyžradilo a do naší oblíbené zašívárny by se v touze po čokoládě přihnaly hordy žen s rozšířenýma očima a pokazily by její atmosféru. Jako když narazíte na úžasnou destinaci pro dovolenou – kilometry opuštěných bílých pláží, útulné malé restaurace a báječné noční kluby. Pak o ní každému vyprávíte, jak tam bylo báječně, a příští rok je to tam plné lidí, kteří přiletěli nízkonákladovými aerolinkami, a na pláži nemůžete udělat krok kvůli odulým tělům v korálky pošitých saroncích z Matalanu a všude vás otravuje hlasitá hudba. Všechny útulné malé restaurace teď podávají párky a hranolky a noční kluby nabízejí drinky za polovic a na vytváření pěny mají stroje. Ale zatím je *Čokoládové nebe* oblíbené místo jen několika lidí s vybraným vkusem. Doufám, že to tak zůstane nadlouho.

Nechám hlavu spadnout dozadu a dopřeju si ještě jednou, strčím si do pusy další kousek božské čokolády a znovu přitom procítěně vzdychnu.

Jmenuji se Lucy Lombardová a považuji se za zakladatelku klubu, protože já jsem ta šťastná duše, která objevila *Čokoládové nebe* jako první. Na dnešek byla spěšně svolaná neplánovaná schůze Čokoládového klubu. Pokud některá z nás pošle esemesku ČOKOLÁDOVÁ POHOTOVOST, všeho necháme, jak to jen jde, a běžíme do naší svatyně. Je to stejné, jako když oznámíte lékaři, který má zrovna službu na telefonu, že srdce pacienta nevykazuje žádnou činnost. Dneska jsem schůzi svolala já. Jen počkejte, až řeknu svým nejlepším kamarádkám, co se stalo. Nebudou tomu věřit. Nebo spíš budou.

Jako první se dostavuje Autumn. Vřítí se do dveří, zrovna když dojdám svůj poslední kousek čokolády. „Jsi v pořádku?“ ptá se bez dechu. Autumn Fieldingová je takový ten typ člověka, který musí neustále o někoho pečovat.

„Marcus. Už zase,“ vysvětluju. To je teoreticky můj drazé milovaný přítel, ale teď už nejspíš bývalý.

Autumn soustrastně zamlaská.

Před mnoha měsíci jsem sem chodívala sama a skrývala se v koutě. Popravdě řečeno nerada jím na veřejnosti, a zejména nesnáším, když se na mě lidi dívají, jak baštím čokoládu. Mám podezření, že ani smažkám se nelíbí, když je někdo pozoruje, jak šňupou kokain nebo si píchají heroin. Nechat na sebe čučet, když si užíváte svých perverzních choutek, to je zahanbující. (Pokud ovšem vaši perverzní choutkou není právě nechat na sebe čučet, řekla bych.) Ve skutečnosti přitom neslintám, ale připadám si tak. A myslím, že se mnou v této věci budete souhlasit: slintat se má radši jen v soukromí.

Právě při jedné z mých návštěv, když jsem tu byla sama, jsem se seznámila s Autumn. V kavárně nebylo volné místo kromě toho vedle mě, takže si přisedla. Okamžitě jsme se spřátelily. Jenže kdo by *neměl rád* Autumn. Pokud vám ovšem nevadí lidé, kteří si nedokážou pomoci a jsou soustavně milí. Jedno varování. Rodiče, dejte si pozor: pokud hodláte pojmenovat svou dceru Autumn, až dospěje, nevyhnutelně bude mít kudrnaté zrzavé vlasy a bude volit Stranu zelených jako tahle.

Autumn je žena posedlá hořkou čokoládou. Ve světě psychologie čokolády – jsem si jistá, že něco takového existuje – to znamená, že skrývá svou temnou stránku. Autumn čokoládu mlsá – šetří si ji, vychutnává ji, každý ždíbec si rozdělí na tisíc ukousnutí, díky čemuž si podle mě nepřipadá tak provinile vůči chudým lidem. Když uspokojuje svůj chtíč po čokoládě, trpí hrozným pocitem viny. My ostatní se soužíme kvůli počtu kalorií, které ztláskáme, a kvůli tomu, na jak dlouho se nám usadí na hýždích. Autumn se trápí kvůli hladovějícím dětem, kterým musí stačit k přežití miska rýže denně a na čokoládu nemůžou pomyslet ani ve snu. Já se o hladovějící děti nestarám, snažím se je ze svých představ naprosto vytěsnit, protože, upřímně řečeno, mám doma svých starostí dost.

„Musíme si dát horkou čokoládu, ta nám zvedne náladu,“ navrhuje Autumn, zatímco si odvažuje šálu. Bezpochyby ji upletla nějaká chudá mexická pubertačka a utržené peníze jí ve špinavém slumu vystačí na jídlo po celý rok. Potřebuju sníst víc čokolády, abych se cítila líp.

„Clive,“ zavolám na našeho přítele a dodavatele za pultem. „Za chvíli tu budou i ostatní. Co kdybys nám začal chystat horkou čokoládu?“

„Jasně,“ odpoví a dá se do práce.

Pak vstoupí Nadia. Přijde ke mně, obejmě mě a zadívá se mi pozorně do očí. „Není pro tebe ten pravý.“

„Já vím.“ Všechny to víme. Nemusí se vůbec ptát, kdo zapříčinil mou krizi. Je to vždycky Marcus. „Právě jsme objednaly horkou čokoládu.“

„Skvělé.“

Nadia Stoneová je osoba, která se kdysi přidala k naší roztomilé dvojce, čímž ji změnila v partu. Do *Čokoládového nebe* jednou vpadla kolem oběda. Vypadala vystresovaná a jako by měla pláč na krajíčku, pak si objednala od Tristana, Cliveova obchodního i životního partnera, spoustu dobrůtek, a to spíš ve spěchu, než aby si vybrala ty nejlepší laskominy. Obě, Autumn i já, jsme se uměly vzít do jejích pocitů, protože jsme na tom byly stejně už milionkrát. Takže bylo správné vzít ji tu a tam pod svá křídla.

Autumn a já jsme už tehdy propadly zvyku setkávat se v kavárně minimálně jednou týdně. V případě stresu jsme si dovolily zajít sem i dvakrát. Teď už tak pravidelnou docházku nemáme.

Nadia je mezi námi jediná, kdo má dítě. Má zhýčkaného tříletého prcka. Nejsou takoví ale všichni? Její syn se jmenuje Lewis a hlavním důvodem *jejích* slz bylo to, že se dlouhé noci za sebou nevyspala, ale v současnosti už je to lepší. Teď už Lewis často prospí celou noc, takže Nadia má konečně šanci normálně fungovat v reálném světě.

Nadia se v čokoládě nevyzná. Tvrdí, že je to její jediné potěšení, ale zhltně ji, aniž si ji vychutná. Píšu jí čárku do knihy hříchů. Pokud je člověk na něčem závislý, musí si to aspoň umět užít. Nadia dlabě čokoládu pro útěchu – dokážu si představit, že stejně tak to dělá devadesát devět procent ženské populace. Nosí velikost deset jako já, ale jen taktak se do ní vejde. Z toho, že se po porodu Lewise už nedostala zpět na svou váhu, viní právě čokoládu. Já bych to přičítala spíš tomu, že spořádá synovu čokoládu, ještě než se k ní dostane on. Dokonce přiznává, že když se synek nedívá, slíže mu čokoládu i z celozrnných sušenek.

„Nesnáším britské počasí.“ Přichází Chantal, poslední členka naší čtyřky. Padne na židli a vytřepává si z lesklých vlasů kapky deště.

Chantal Hamiltonová pochází ze slunné Kalifornie a stejně jako Nadia je vdaná. Má pohádkově bohatého manžela, jmenuje se Ted, pracuje v City a dalo by se říct, že je svým způsobem finanční génius. Chantal je z nás nejstarší, táhne jí na čtyřicet, ale je bezkonkurenčně krásná a elegantní. Je vysoká, štíhlá, vždycky dokonale oblečená, je až nemožně nádherná a nadaná. Kdyby byla kůň, byla by plnokrevník. Nosí uhlazený účes, tmavé vlasy jí stříhá jeden z nejlepších kadeřníků v Londýně, kterého každou chvíli ukazují v televizi. Každíčký vlásek jí za všech okolností zůstává na svém místě. Chantal pokaždé uvedou do VIP salonku a v rámci stříhání jí tam nabídnou zdarma šampaňské. To mají někteří lidé život! Nosí takové boty, že už jen z pohledu na ně mě bolí nohy, a nakupuje v luxusních buticích, kde si musíte domluvit návštěvu předem a kde kolem vás pobíhají stylistky, které by zákaznice s běžným zůstatkem na účtu vyděsily k smrti. Ano, Chantal Hamiltonová má v životě všechno.

Všechno, až na manžela, který by se s ní toužil milovat.

Je to pravda. Dnes, v téhle době, kdy předpokládáme, že všichni chlapi myslí jen na to jedno, se Chantal a Ted milují tak jednou za rok. Dvakrát, pokud se jí podaří ho o Vánocích opít smrtící kombinací vodky a čehosi, co nazývá „vaječný koňak“. Zní to ohavně. Ještě se s ním dá počítat možná na Valentina a její narozeniny, ale jinak je milování v rukou božích. Chantal by si přála, aby bylo radši v rukou a slabínách Tedových.

Přestože se jí dostalo výborného vzdělání a byla obdařena prvotřídním vzhledem, je Chantal také nevybíravým jedlíkem čokolády, ale odmítá přiznat, že je na ní závislá. Naše americká kamarádka prostě trvá na tom, že má občas „chuť na sladké“. Já bych to nazvala spíš tak, že si odmítá přiznat pravdu, jak na tom ve skutečnosti je.

„Tak proč jsme tady?“ vyzvídá Chantal. „Mělas vidět zadek toho fotografa, kterému jsem právě musela dát kopačky.“ Chantal si totiž našla způsob, jak se vyrovnat s tím, že její manžel nemá chuť věnovat se svým manželským povinnostem. Není potřeba zdůrazňovat, že Chan-

tal radši svým fotografům dává kopačky sama, než aby odkopli oni ji. „Měla jsem radši zůstat s ním.“

„To ne,“ reaguju na její poznámku rozmrzele.

Clive přináší podnos se čtyřmi kouřícími sklenicemi. Je v nich horká čokoláda se šlehačkou posypanou hoblinkami mléčné čokolády. Pokládá ho na nízký stolek mezi námi. Ze sklenic se vznáší v kroužcích pára. To je to pravé, co nám zahřeje prochladlé prsty u nohou – a mně pohladí zlomené srdce.

„Upekl jsem *feuillantines*,“ oznámí nám hrdě a dramaticky zvedne oči k nebi, čímž zdůrazní, že máme šanci okusit vskutku nebeskou manu. „Tenoučké plátky oplatky s příchutí zázvoru, hřebíčku, muškátového oříšku a skořice.“ Souhlasně pokyvujeme. „To *musíte* ochutnat.“

Upřímně řečeno, kdo by se mu protivil?

„Tak do toho, dámy.“ Rozdám sklenice a všechny naráz v očekávání vzdychneme.

Mé kamarádky z klubu a já se zaboříme do měkkých, hlubokých pohovek. Ustrkneme najednou horkou čokoládu a ozve se druhý kolektivní povzdech – tentokrát oceňující.

„Tak o co jde?“ pobízí mě Chantal.

Autumn už má kolem pusy kolečko čokolády a oči doširoka rozvřené zvědavostí.

Rozhlédnu se kolem po svých dobrých kamarádkách. „Sedí se vám pohodlně?“ Všechny přikývnu a simultánně se natáhneme pro lákavé *feuillantines* máčené ve vysokoprocenní čokoládě. „Tak odkud mám začít...“

Kapitola 2

Žena, která mlsá čokoládu, ji zase musí nějakým způsobem dostat z těla ven, to je první pravidlo vesmíru. Takže v úterý večer chodívám na jógu. Dojím poslední sousto tyčinky Mars a odhodím obal do odpadkového koše. Je šest hodin, hledám pod psacím stolem tašku na cvičení a doufám, že se mi podaří rychle zmizet.

V současné době pracuju ve firmě Targa, což je počítačová společnost specializující se na obnovu dat, ať už to znamená cokoli. Vím jen to, že zde pracuju častěji než v jiných firmách a že tu zastávám pozici sekretářky na záskok. Mrhám tak mediálními studií, kterými jsem po velkém boji taktak s odřenými zády prolezla, ale stejně všichni kolem mě zastávají názor, že je to „titul k ničemu“. V Tarze se pracuje pod stresem jako nikde jinde, takže nemocných a práce neschopných je tu pořád dost. Podle mého názoru by některým mým kolegyním prospěly lekce jógy víc než mně. Jak se zdá, kdykoli některá zaměstnankyně otěhotní, hledají důvod, jak tu ubohou, nešťastnou ženu rovnou vyhodit, což vyžaduje dost času a vynalézavosti. Takže za posledních pár let jsem tu strávila na záskok víc času, než by odpovídalo pár řádným mateřským dovoleným. Na zákoník práce se tu moc nehledí.

Existuje ještě několik dalších důvodů, proč v Tarze ráda pracuju, a jedním z nich je, že se nachází nebezpečně blízko *Čokoládovému nebi*, když sebou mrsknu, stíhám tam zaskočit během pauzy na oběd. Má současná práce spočívá v tom, že dělám poskoka a plním rozmary všeho druhu šesti různým členům obchodního oddělení pod dohledem ostrážního oka obchodního ředitele pana Aideny Holbyho.

„Ahoj, Krásko,“ zdraví mě Aiden Holby, když prochází kolem mého pracovního stolu. „Zase mizíš a budeš zvedat nohy až za hlavu?“

Targa je také velmi politicky nekorektní společnost. Sexuální hara-

šení a zneužívání personálu obecně se tu nejen přehlíží, ale dokonce povzbuzuje, hlavně z toho důvodu, že to je jediný možný způsob, jak uniknout zmíněnému neustálému stresu. Nezbytnou podmínkou přijetí do firmy je schopnost nechutně flirtovat a bohatá slovní zásoba urážek a útočných vět.

„Ano. To jóga vyžaduje.“

„Co bych za to dal, abych tě viděl, jak se ohýbáš v přiléhavém a sporém lycrovém trikotu.“

„Cože?“

Zvedá ruku. „Nepřerušuj mě. Právě mě přepadly mužské choutky.“

„Jen si klidně sni dál,“ odseknou a vyrazím ke dveřím.

„Jdu později s chlapy na drink do Space Baru,“ oznamuje mi se zářícím úsměvem. „Nepřidáš se k nám?“

„Nemůžu, ale děkuju.“

„Koupím ti tu čokoládovou vodku, co jsi do ní blázen.“

To je lákavé. Existuje jen jediná věc, která překoná čokoládu, a to je čokoláda kombinovaná s alkoholem. „Radši si to nechám ujit,“ odmítám ve snaze chovat se mravně.

„Doufal jsem, že tě opiju, že bys pak třeba dostala chuť mě svádět.“

„Tolik vodky si nemůžeš dovolit.“

Mírně se směje. „Dobrou noc, Krásko. Uvidíme se zítra.“

Aiden mě neustále oslovuje „Krásko“, ale nejsem si jistá, jestli mi tak říká, protože si myslí, že jsem krásná, nebo proto, že má po kanceláři rozsetou spoustu holek na záskok a oslovuje nás všechny stejně. Aby se vyhnul případným problémům, kdyby si nezapamatoval jména všech brigádnic. Já *jemu* ale „Krasavče“ neříkám, přestože krásný je.

Aiden Holby dostal do vínku vzácný šarm. Všechny zaměstnankyně, zejména ty určitého věku a ty, které snadno podlehnou, zastávají názor, že je báječný. Je vysoký, tmavovlasý a neuvěřitelně pohledný. Fakt, že se nezkrotně, troufale usmívá a v očích mu nezbedně jiskří, neunikl ani mé pozornosti. Občas se přistihnu, že v Čokoládovém klubu mluvím o panu Aidenu Holbym dost nadšeně, takže mu holky dle očekávání daly přezdívku „Idol“. Ale není to tak, že by byl můj šéf

můj idol, že bych byla do něho zamilovaná, to fakt ne. Mimoto je pan Aiden „Idol“ Holby z přesvědčení svobodný muž a já jsem zadaná, mám dlouhodobý vztah. Jsem Marcusovi věrná na nejvyšší možné úrovni, i když mé kamarádky z Čokoládového klubu často poukazují na to, že má oddanost vůči němu je naprosto scestná.

Kapitola 3

Přidávám se k davu směřujícímu dolů do podzemky a jedu pár stanic do klubu, kam chodím na lekce jógy. Není nijak luxusní, ale můj ubohý rozpočet si jiný nemůže dovolit. Vlastně i tenhle je nad jeho možnosti, ale nedělám z toho vědu. Neleskne se v něm všude chrom a povrchy tu nejsou z mléčného skla. Přestože to v šatnách neustále smrdí lacinou dezinfekcí, čistota tu není zrovna příkladná, a tak se ve sprchách nikdy nezdržuju dlouho. V tělocvičnách to neustále slabě páchne zatuchlým potem. Klimatizace pořádně nefunguje a dneska je velmi teplo, tak horko, že vám Toffee Crisps v kabelce změkknou a jsou spíš žvýkávé než křupavé. Jak to vím? No... chci si je po cestě sníst obědu. Přece si sem chodím pravidelně mučit tělo, takže ty kalorie zase vypotím, a tím se to pěkně vyrovná.

Svádím sama se sebou neustálý boj, abych příliš neztloustla a nebyla spíš koule než baculka. Nejsem nijak vysoká, jsem přírodní blondýnka a vzhledem k mé závislosti se nedá říct, že jsem *jako proutek*. Kdybych se někdy náhodou stala objektem bulvárního skandálu, nejspíš by mě popsali jako „plnoštíhlou“ nebo „s křivkami“ a dali by mi přezdívku „Svůdná Lucy“ nebo „Štabajzna Lucy“. Já bych zašla ještě dál a říkala bych si „Sádelnatá Lucy“.

Kdysi jsem mívala ambice, ale teď sama nevím, jestli mi ještě nějaké zůstaly. Víím jen to, že nechci strávit zbytek svého života papírováním a nošením kafe lidem, kteří se ani nenamáhají zapamatovat si moje jméno, protože tu nebudu pracovat dlouho. I po všech těch letech se topím v nesplacených studentských půjčkách, ale jednoho dne přestanu utrácet všechny své peníze za nadbytečné kalorie a začnu si šetřit na něco užitečného. Přestože už jsem se přehoupla na tu horší stranu třicítky, snáším to naprosto v pohodě.

Nejsem ani smutná svobodná žena, ani samolibá vdaná paní. Mám

stálého přítele – občas. Ten muž, jemuž se líbím a jenž si mě hodlá vzít – jednou, někdy –, se jmenuje Marcus Canning. Už spolu chodíme pět let a náš vztah v současné době spěje k „závazku“, což je bezva.

Jakmile se dostávám do blízkosti fitka, opouští mě odvaha. Chodím na jógu, aby mi pomohla snížit hladinu stresu, ale nevím nevím, jestli to v mém případě funguje. Když tam totiž bez pohnutí ležím, s pěstmi strnule zaťatými, mám nutkání sebou neustále vrtět a škubat, zatímco všechny ostatní, jak se zdá, leží spokojeně na zemi a naslouchají utahané cvrlikavé melodii, do které naše lektorka Persephone něco pronáší hlubokým monotónním hlasem. Poskládat kolena do pozice lotosu pro mě taky znamená neustálý boj, bojím se, že si zpřelámu nohy, a pozici pluhu provádím značně polovičatě. To, že se v úterý věnuju duchovní stránce svého života, také znamená, že se ten den v týdně nevidám s Marcusem. Miluju ho natolik, že nesnesu nevidět ho každý den, a musím se nutit dělat i něco bez něho, protože nemá rád příliš citově závislé ženy.

Marcus mi sem tam zavolá a prosí mě, abych se tak ukrutně nesnažila dostat se do kondice, a láká mě místo toho k sobě domů na obrovské množství čokolády a spoustu červeného vína. Klidně si o mně myslíte, že jsem slaboch, vždycky totiž nakonec podlehnu, i když se občas snažím kalit vodu tvrzením, že k němu nepůjdu. Jenže on mi na to zdráhání nikdy neskočí, protože moc dobře ví, že si mě lehce dokáže obtočit kolem prstu. Mimoto sklenka vína je dobrá na srdce. U těch dalších čtyř, které mi následně vždycky protečou hrdlem, už si nejsem tak jistá. I dva dílky hořké čokolády denně jsou zdraví prospěšné. Zvyšují hladinu endorfinů a antioxidantů, což je tělu určitě ku prospěchu. Jak často se věda mýlí? No? Takže tím, že dál piju víno a jím čokoládu, pro sebe vlastně dělám víc, než když riskuju, že se zraním při lekci jógy. Přiznejme si pravdu: je jedno, jestli je to vědecky dokázáno, či ne, u většiny lidí krabice čokolády nad hatha jógou zvítězí, a já nejsem výjimkou.

Můj přítel si je dobře vědomý toho, že svou pepermintových bonbonů v čokoládě neodolám – a ani jemu. Ale přestože jsem se celý den dlouze snažila hypnotizovat svůj telefon a doufala jsem, že mě Marcus

i tentokrát uchrání před vleklými mukami v pozici trojúhelníku, neozval se mi. Tak jsem mu párkrát zavolala já, asi tak desetkrát, ale pak mě napadlo, že by si mohl myslet, že jsem jím posedlá. Stejně hovor pokaždé spadl přímo do hlasové schránky.

Rozbaluju jeden Toffee Crisp, který mám pro případ nouze ulitý v kabelce, a pouštím se do něho. Když cvičím na lačný žaludek, dokonce i jógu, cítím se slabá. Abych byla upřímná, nedávno jsem objevila slast, kterou poskytuje jednodruhová plantážní čokoláda. Zbožňuju čokoládu ve všech jejích podobách, ale v poslední době pocituji vášeň vůči luxusní čokoládě, která se vyrábí z vybraných kakaových bobů pocházejících z jediné plantáže. Ta může být kdekoli na světě – na Trinidadu, Tobagu, v Ekvádoru, Venezuele, na Nové Guineji. Všechno jsou to exotická místa. To je naprosto nejlepší čokoláda. Něco jako Jimmy Choo ve světě čokolády. I když lanýže jsou nelítostná konkurence. (Přísně vzato, lanýže jsou cukrovinky, a ne čokoláda, ale mám pocit, že mluvím jako přílišný nadšenec a že to může ostatní nudit.) Takže protože nechci vypadat ve věci čokolády jako snob, spořádám i tyčinky Mars, Snickers a Double Decker, a ne málo. Jako mnoho dalších bezvadných lidí jsem vyrostla na stravě od Cadbury a Nestlé, nejradši jsem měla Milkybar a Curly Wurly. Mimochodem, oba druhy tyčinek se během let dost zmenšily. Dneska už je zklamáním i Walnut Whip. Už nejsou, co bývaly. Což mi ovšem samozřejmě nezabrání je jíst, říkejme tomu průzkum trhu.

Honem chroupám poslední kousek Toffee Crisp a rozrážím dveře. Vesele pozdravím recepční, mladou hubenou holku jménem Becky, která vypadá, jako by jí pokušení ve formě čokolády nesmělo přes práh, a procházím kolem ní směrem k šatnám.

„Jé, Lucy,“ volá na mě. „Jóga dneska není. Persephone si hnula se zády.“

To není zrovna nejlepší reklama na jógu, že ne? „Zatraceně,“ reaguju. „A já se zrovna moc těšila, jak si pěkně narovná tělo.“

„Můžeš jít místo toho na lekci fit ballu,“ navrhuje mi Becky. „A vždycy je tu taky posilovna.“

Oba návrhy vypadají jako dost velká dřina. Mám ráda jógu proto, že

člověk může předstírat, že tvrdě maká, zatímco ve skutečnosti se moc nesnaží. Když na lekci aerobiku přestanete poskakovat, všichni si toho všimnou. Když usnete na józe, všichni si budou myslet, že hluboce meditujete. „Dneska nejspíš cvičení vynechám,“ oznamuji jí tónem, jako když mi to vadí. Nechám pozici ševce ševcům, napadne mě škodolibě. Pak vložím do hlasu empatii. „Doufám, že je Persephone v pořádku.“

„Za pár dní tu zase bude.“

Takže co teď? Mohla bych vyrazit do Space Baru a dát si s kluky drink. Nabídka vodky s čokoládovou příchutí je hodně lákavá. Ani myšlenka na to, vyjít si do společnosti s Idolem, mi není proti srsti, ale to bych musela od něho a ostatních chlapů z obchodního poslouchat spoustu lechtivých narážek a vtipů na jógu. Idol by se mě možná pokusil opít a následně svést nebo bych se možná já – opravdu jen možná – *mohla* pokusit svést jeho. Ne, nemůžu tam jít. Targa si velmi zakládá na upevňování vztahů v kolektivu, což často zahrnuje také konzumaci alkoholu a tím i riziko, že situace dospěje k ostudě, vyhazovu a paragrafům týkajícím se sexuálního harašení. S Idolem se uvidím zítra v kanceláři a mimoto chodím s báječným mužským.

Mám ještě druhou možnost. Marcus bydlí nedaleko odsud. Můžu zase hupnout do metra a svého přítele mile překvapit. Zvažuji obě alternativy a zvolím Marcusovo vřelé objetí. To je o moc rozumnější. Myšlenka na setkání s mým drahým milovaným mi znovu vlévá krev do žil. To je to pravé, rozhodnu se a vyrazím za ním.

Kapitola 4

Marcus vlastní velký byt v posledním poschodí jedné z oněch úžasných georgiánských budov v trendy čtvrti Londýna. Koupil si ho minulý rok. Tím se dostáváme k tomu, co mi dělá starosti. Doufala jsem totiž, že až Marcus vyspěje natolik, že ho omrzí bydlet ve sdíleném bytě se třemi dalšími chlapy, začneme bydlet spolu, jenže on prohlásil, že na to ještě není připravený. Ale dal mi klíč, což jsem odjakživa považovala za osudový moment, jako že v ten vztah můžu věřit. Mimoto mě ujistil, že ten byt je výbornou investicí pro naši budoucnost. Až se sestěhuje – a jsem si jistá, že k tomu jednoho dne dojde –, bude mít Marcus v této nemovitosti uložený určitý kapitál, který budeme moci použít jako vklad na náš vlastní dům. Marcus se dobře vyzná v investičním plánování. Stejně jako Chantalín manžel zastává velmi dobře placené místo v City a je naprostý workoholik. To je jeho život: jeho práce. A taky já, samozřejmě.

Marcus je krasavec. Je to nádherný blondák, mám velké štěstí, že mám přítele jako on. Občas, když mě opouští pocit jistoty, si nedokážu pomoci, myslím na to, že na něj nemám, že je mimo moji ligu. Pro holku, která vyrůstala s přezdívkou „Buclík“, je překvapivé, když si najde přítele jako Marcus. Tomu stačí jen vejít do místnosti a pohledy všech žen – a někdy i mužů – se upřou jeho směrem. Můj vzhled je spíš průměrný, nejsem zrovna ošklivá, ale podívejme se na to takhle: i kdyby si nějaká agentura vyhlížela na ulici poněkud vyzrálejší a plnoštíhlejší modelku, mě by nevybrala.

S Marcusem jsme se seznámili v knihkupectví, což mi vždycky přijde hrozně romantické. Kupovala jsem si výtisk *Pýchy a předsudku*, abych nahradila ten svůj, už notně ohmataný, a on si kupoval *Svinská města: 50 nejhorších míst k životu ve Spojeném království*. Byla to láska na první pohled. No... aspoň z mé strany. Marcus mě požádal o te-

lefonní číslo, ale trvalo mu měsíc, než mi zavolal. Každý den jsem si přála, aby se ozval. Později se mi přiznal, že na mé číslo narazil náhodou, když projížděl seznam kontaktů v mobilu, a protože zapomněl, komu patří, ze zvědavosti na něj zavolal. Z mého pohledu to byl můj šťastný den.

Otáčím klíčem v zámku a volám, jak to dělávám pokaždé: „Ahoj, miláčku, jsem doma!“ To je takový náš vtip.

Vítá mě báječná vůně jakéhosi kořeněného pokrmu. „Ňam.“ Neuvědomila jsem si, jaký mám hlad. Dneska jsem snědla jen čokoládu, čokoládu a ještě čokoládu, prostě žádná změna. Ve chvíli, kdy vstupuju do obývacího pokoje, Marcus vychází z kuchyně. Má na sobě zástěru a mává dřevěnou vařečkou.

„Co tu děláš?“ ptá se.

„Tím chceš říct: ‚Ahoj, zlato, miluju tě!‘“ říkám a pouštím tašku s věcmi na cvičení na zem. Jdu k němu, že ho políbím. „Voní to úžasně.“ Objímám ho kolem pasu a tisknu se k němu. „Tos na mě zapůsobil. To bys měl dělat častěji. Co vaříš?“

„Ale, nic moc,“ odpovídá roztržitě.

„Ňam.“ Otrů prstem vařečku, naberu na něj trochu lahodné omáčky a olíznu ho. „Je toho dost pro dva?“

„Ano. Přesně pro dva.“

„Tak to je skvělé.“

Volnou rukou mi odtáhne ruce, které ho objímají kolem pasu. „Popravdě řečeno někoho čekám.“ *A nejsi to ty*, usuzuju podle tónu jeho hlasu.

„Ale?“ Vrací se do kuchyně, následuju ho a nedokážu zakrýt zklamání. Je to úžasná místnost, samá nerezová ocel a matné sklo, přesně taková, jak by to mělo vypadat v mém fitku. Pro Marcuse až moc přepychová, protože obvykle jí jen hotovky nebo jídlo, které si přinese s sebou. V kuchyňských skříňkách nic nemá, jen spoustu klučkovských hraček, které nikdy nevyužívá. Těší mě, že objevil radost z vaření. Zatímco se točí kolem plotny, pátrám v lednici. „Kdo přijde?“

„Někdo z bývalé školy,“ vysvětlí mi.

„Nam. Tuhle mám nejradši.“ V lednici si hoví dvě mističky s tmavou čokoládovou pěnou, vypadají velmi lákavě. „Tos všechno udělal sám?“

„No...“

„Jsi muž se skrytým talentem,“ škádlím ho. „Máš jí víc?“

„Obávám se, že ne,“ pohřbívá Marcus mé naděje.

V lednici se také chladí šampaňské. Moc pěkná lahev. „Je to někdo důležitý?“

„Ne.“ Energicky vrtí hlavou. „Jen někdo ze školy. Nikdo, koho bys znala. Myslel jsem si, že v úterý chodíš na jógu.“

„Ta je dneska zrušená,“ vysvětlím mu. Všimnu si, že na lince stojí lahev červeného vína, už zcela vypitá. „Lektorka si hnula se zády.“

„To není pro jógu zrovna dobrá reklama.“

„Přesně to mě napadlo.“ Stává se, že nás oba napadne totéž. Jsem si jistá, že si vzájemně čteme myšlenky.

„A tos nemohla jít na jinou lekci?“

„Jsem moc unavená,“ namítám. „Mimoto jsem tě chtěla vidět.“ Míchá omáčku, opře se mu hlavou o rameno. Pohledem zabloudím ke knize ležící na lince. „Marocké kuře s olivami. No páni. A čokoládová pěna? Ty se překonáváš.“

„Napadlo mě, že bych se měl o něco pokusit. Rád vařím.“ Kuchařka je ta, kterou jsem mu před dvěma lety koupila k Vánocům. *Jak se stát pro svou ženu bohem v kuchyni*. Škoda, že nikdy nevyzkoušel nějaký recept z ní na mě.

„A co je tohle?“ Zvednu poklici z dalšího hrnce.

„Štouchané brambory se šafránem,“ odpoví poněkud zdráhavě.

„Nam. To vypadá jako lahůdka. Doufám, že ta tvoje návštěva nemá radši hamburger s hranolky.“

Zase mi shodí hlavu ze svého ramene. „Vydrž, zavolám si. Zjistím, jestli se to dá ještě zrušit.“

„Neruš tu schůzku kvůli mně. Ráda se s tím člověkem seznámím. Víš určitě, že si nemůžu zobnout? Koukám, žes toho uvařil hodně.“ A kvůli té čokoládové pěně se s Marcusem klidně poperu.

„Radši někdy příště.“ Marcus popadne telefon a vytáčí číslo. „Bude-me vzpomínat na staré časy. Nudila by ses.“

Mísa, ve které Marcus umíchal čokoládovou pěnu, ještě leží ve dřezu. Vezmu ji do ruky, vytrhu zbytky ztuhlé pěny prstem a strčím ho do pusy, hladově čokoládu olíznu. Pěna je moc dobrá. Kdybych tu byla sama, patrně bych mísu vylízala dočista, ale nechci vypadat nenasytě. „To chceš jako naznačit, abych šla?“

„No...“, začne Marcus, ale konec věty nechává viset ve vzduchu.

„Dobře.“ Nemůžu si pomoci, mám nepříjemný pocit, že mě tu Marcus nechce. V podobných situacích se Marcus chová divně. Málokdy si vyjdeme s jeho přáteli nebo rodinou. Dává přednost tomu být jen ve dvou. To bych měla být ráda, ne? Ale někdy z toho mám pocit, jako by si myslel, že pro něj nejsem dost dobrá. Hloupost, já vím. Marcus mi pořád opakuje, že jsem trdlo. „Zůstanu tu, jen abych ho pozdravila, a pak zmizím. Neměla jsem sem chodit. Myslela jsem, že se budeš jen tak poflakovat.“

„Obvykle přesně to dělám,“ ujišťuje mě Marcus. „Ale tohle jsem už nějakou dobu plánoval.“

„Vůbec ses o tom nezmínil.“

„Nenapadlo mě, že by tě to mohlo zajímat.“ Telefon nepřestává vyzvánět. „Hlasová schránka,“ konstatuje, když se v telefonu ozve pípnutí. „Ahoj, tady je Marcus. Zavolej mi prosím. Okamžitě.“

„Neměl bys tu schůzku odvolávat. Odejdu, jestli chceš.“ Snažím se, aby to nevyznělo mrzutě. „Můžu ti s něčím pomoci, než půjdu? Mám vám prostřít?“

„Už je prostřeno,“ odmítá mou pomoc. „Opravdu není potřeba, aby ses tu déle zdržovala.“

„Aha.“ Ani jsem neměla čas nalít si sklenku vína. „Dobře. V ložnici mám pár kousků oblečení, které si chci vzít domů na vyprání. Poberu si je a vypadnu.“

„Bezva.“ Políbí mě na tvář. „Uvidíme se zítra. Možná bychom si mohli pustit nějaký film.“

„To by bylo fajn.“ I když nějak moc často koukáme na filmy s Angelinou Jolie.

Zamířím z kuchyně do ložnice. Páni. Tady to vypadá jako po jarním úklidu. Všechno je jako ze škatulky. Na posteli nemá poházené žádné

oblečení, jak je u něj běžné. Hodil ho dokonce do koše na špinavé prádlo. A všude jsou svíčky. Hezké vysoké štíhlé svíčky v nerezových svícnech. Nádhera. Prohrabu koš na prádlo a vytáhnu pár kousků svého oblečení.

„V ložnici je dokonale uklizeno,“ pochválím ho, když za ním zase přijdu do kuchyně. „Ty svíčky se mi hrozně líbí. Co tě pro všechno na světě přimělo je koupit?“

Marcus se začervená. Na heterosexuálního chlapa si dost libuje v hezkém zařízení, jen to nerad přiznává. Jeho byt je bez poskvrnky. Pořídil si pohovky z bílé kůže a zvýraznil je červenými polštářky, na tmavé dřevěné podlaze se skvěle vyjímají. Doplnky má barevně sladěné a moderní. „Tuhle jsem šel kolem jednoho obchodu a zahlédl jsem je ve výkladní skříni,“ vysvětluje. „Moc se mi líbily.“

„Jsou fakt moc hezké,“ souhlasím. Nacpu si prádlo do tašky na cvičení, takže praská ve švech. „Moc romantické.“ Našpulím svůdně rty. „Už se nemůžu dočkat, až je vyzkoušíme.“

Vtom si všimnu, že jídelní stůl je prostřený pro dva, a i ten vypadá dost romanticky. Stojí na něm dokonce další svíčky a malá kytička rudých růží, které Marcus zjevně taky koupil v nějakém malém obchůdku. Nemůžu si vzpomenout, jestli někdy, když mi příležitostně uvařil, postavil na stůl vázu s květinami – dokonce snad ani na Valentina. Vedle růží leží krabička čokoládových bonbonů. Balení dobře znám. „Tys byl v *Čokoládovém nebi*,“ divím se. Marcus totiž do *Čokoládového nebe* nikdy nechodí. Je si vědom toho, že to je moje místo, že tam chodím s holkami. Najednou mě píchlo u srdce.

Vtom se ozve dveřní zvonek. Marcus ztuhne. A já taky. „To musí být ten tvůj kámoš,“ dokážu nějak říct, přestože mám hrdlo stažené.

Marcus evidentně váhá, neví, zda tam má dál stát bez pohnutí, nebo jít otevřít dveře. Zvonek se ozve znovu.

„Mám jít otevřít?“

„Ne,“ vydechně. „Ne.“

Když pomalu otvírá dveře, stojím na místě a nevím, jak se zachovat. Už mě nepřekvapí, že Marcusův starý přítel ze školy je drobná, výjimečně krásná brunetka. Vstoupí do bytu a políbí Marcuse rovnou na ústa. „Ahoj, miláčku,“ pozdraví ho.

Marcus mírně couvne a vrhne varovný pohled mým směrem. Jeho přítelkyně sleduje jeho pohled.

„Ahoj,“ říkám, podám jí ruku a snažím se donutit tvář, aby se usmála. Přijme ji. Její je chladná a jemná, štíhlá jako celé její tělo. „Já jsem Lucy,“ švitořím dál vesele. „Marcusova přítelkyně.“

Teď je na ní, aby v hrůze ustoupila.

„Tohle je má přítelkyně Joanne,“ představuje mi ji Marcus stísněně.

Hledím na svého milence. „*Někdo ze školy*. Tak jsi to řekl, ne?“ Otáčím se k Joanne. „Do jaké školy jste s Marcusem chodila? Do základní? Na střední? Nebo snad do tvrdé školy života?“

Jeho *stará přítelkyně ze školy* na něj bezvýrazně zírá. „Tak nějak nevím, co se tady děje, Marcusi,“ pronáší konečně. „Ale nehodlám toho být součástí.“ Odvrací se od něho a otáčí se na podpatku směrem ke dveřím.

„Jo,“ žadoní Marcus a chytá ji za rukáv. „Neodcházej.“

Tím mi podle mě naznačuje, že mám odejít já. „Ach, Marcusi,“ říkám smutně. „To si mě ani trochu nevážíš?“

„Můžu ti to lehce vysvětlit,“ naléhá, ale všímám si, že se nadále dívá spíš na Jo než na mě.

„Jen zůstaň a vyslechni ho,“ doporučím jí. „Odcházím já.“ Marcus neučiní žádný pokus mě zastavit, tak znovu popadnu svou tašku a mířím ke dveřím. „Ráda jsem se s tebou seznámila,“ oznamuju Marcusově nové lásce. „Užijte si večeri. Voní skvěle. Ta vůně překryla i smrad téhle krysy. Mimochodem ta čokoláda je lahůdka. Doufám, že se jí oba zadusíte.“

Pak s co nejvyšší zvednutou hlavou odcházím.

Kapitola 5

Můj byt není ve srovnání s Marcusovým tak oslnivý, ale je to domov. Bydlím v Camdenu, v malinkém bytečku nad salonem, který před mnoha lety provozovala má drahá matka, než mě opustila. Byla kadeřnice. Mluvím o ní jako o drahé matce, která mě opustila, ale ne proto, že by byla po smrti, nýbrž protože se přestěhovala do Španělska. Máma se dlouho poté, co se rozvedla s mým přelétavým otcem, vdala za staršího a bohatšího muže, takže teď už nepracuje. Tráví čas povalováním se v jejich okázalé vile na Pyrenejském poloostrově a účes jí vytváří jiná kadeřnice. Upřímně řečeno v poslední době ji vídám tak zřídkka, jako by opravdu byla v pánu. Dům v Camdenu pořád patří jí, bydlím v něm dál, protože jí platím jen malé nájemné, a pokud ho náhodou zapomenu zaplatit, nedělá z toho vědu. Já na oplátku ten dům nepodpaluju ani nenechávám přetéct vodu ve vaně, což jiní nájemníci dělávají.

Teď ten kadeřnický salon provozuje fakt skvělý gay jménem Darren. Sem tam mě zadarmo ostříhá a vyfouká, já mu na oplátku dohlédnu na salon mimo otvírací hodiny. Kdybych se přestěhovala, musela bych platit i za péči o vlasy. Vytváří mi takový ten nadýchaný módní účes, jaký nosí moderátoři dětských pořadů BBC. Líbí se mi myšlenka, že mě dělá mladou, takovou uličnickou. Ale možná mi jen zdůrazňuje buclaté tváře. Vážně bych ho jedou měla seznámit s Clivem a Tristanem. Dělají sice pohádkovou čokoládu, ale oba by potřebovali vylepšit vlasy. Jejich současný účes spočívá v přemrštěném množství vlasového gelu a pár nešťastně odbarvených pramenech. Darren by se jim líbil. Je hubený tak, že jsou mu vidět všechny kosti, mizera. Váží tak šedesát kilogramů a má boky jako dvanáctiletá dívčina. Clive a Tris by ho vykrmili svými lahůdkami. Ale zpátky k mé rodině. Táta je naopak ženatý s mnohem mladší ženou, která je shodou okolností taky kadeřnice. S tátovou pře-

hazovačkou sice nic moc nesvede, ale na tátovi je vidět, že je šťastný, a toho si cením víc než její schopnosti pracovat s nůžkami. Táta žije na jižním pobřeží a vidám ho ještě řidčeji než mámu.

Odemknu dveře, odhodím tašku s věcmi na cvičení na zem a zamírím k lednici, ani se nenamáhám v kuchyni rozsvítit. Sedím na studených dlaždicích u otevřené lednice, jako bych hrála ve scéně z filmu *Devět a půl týdne*. Jako první vytáhnou z mrazáku vaničku zmrzliny Ben and Jerry's Phish Food. Vůbec se neobtěžuju vzít si lžičku, klovu do ní prsty a cpu si ji do pusy. Celou cestu podzemkou jsem se ovládala, nerozbrečela jsem se, ale teď se mi koulejí po tvářích slzy jako hrachy a stékají mi do zmrzliny, takže pochoutka s malými čokoládovými rybičkami a příchutí marshmallow chutná slane. Když je po ní, pouštím se do tyčinek Snickers a zbaštím rovnou tři, skoro je ani nekoušu. Pak přichází na řadu tyčinka Bounty z mléčné čokolády. Za normálních okolností by mě napadlo, proč nedávají do každého balení jednu tyčinku z hořké čokolády a jednu z mléčné, aby člověku ušetřili trable s tím, kterou si vybrat, ale dnes večer mě nezajímá, jakou barvu mají, a rovnou sladkou kokosovou pochoutku zhltnu. Ještě mám doma krabičku pralinek z jednodruhé plantážní čokolády z *Čokoládového nebe* – Clive by se nejspíš zhrozil nad tím, že jím jejich čokoládu, a ani nečekám, až bude mít pokojovou teplotu –, ale přestože jsem těžce raněná, docházím nakonec k názoru, že sníst tak kvalitní pralinky v tomto rozpoložení by byla škoda. Takže místo nich popadnu tyčinku Cadbury's Dairy Milk, tři Thornton's Alpini a krabici Celebrations, které málem nestíhám rozbalovat.

Celou dobu, co se takhle cpu, skoro nemyslím na Marcuse a na to, jak mizerně se ke mně zachoval – už zase. Teď existuju jen já a čokoláda pro útěchu. Bonbony Celebrations si cpu do pusy jeden po druhém – pomerančový, kokosový, karamelový. Skoro nevnímám jejich chuť. Jenže jakmile se přestanu ládovat, udělá se mi zle od žaludku. Tak se odeberu do koupelny, strčím si dva prsty do krku a zvracím sladkou lepkavou hmotu do záchodu. Pak, tímto náležitě očištěná, se svléknu a lehnu si do postele. V ní ležím na zádech a čekám, až bude ráno.

Kapitola 6

Následujícího dne ráno při pohledu do zrcadla zjišťuju, že jsem bílá jako stěna s výjimkou tmavých pytlů pod očima. Opřu se ztěžka o okraj umyvadla a znovu zvracím, znechucená sama sebou. Tohle není poprvé, co se ke mně Marcus zachoval takhle hrozně. Jenže poprvé jsem ho zastihla tváří v tvář při činu, při nevěře.

Marcusi Canningovi jsem věnovala pět let. Pět nejlepších let svého života. Mám pocit, že jsem udělala hloupost, že jsem je s ním promarnila. Chodím s ním celou tu dobu, protože tvrdí, že jsem jediná žena na světě, bez které nedokáže žít. Čas od času se ale v nějaké místní vinárně nebo jinde seznámí se vstřícnou dívkou – některé jsou tak štíhlé a krásné jako Jo – a rozhodne se pro jistotu zjistit, jestli *opravdu jsem jediná žena, bez které nedokáže žít...*, nebo zda se mylí. Takže bez ohlednutí odkluše do tajemných lákavých dálav. Ale jen do té doby, než mu dojde, že *bez ní* dokáže žít, ale *bez mé maličkosti* doopravdy ne. Pak se ke mně vrátí. Což se neobejde bez škemrání z jeho strany, čím dál víc, ale nakonec se vždycky dám obměkčit a vezmu ho na milost. To je důvod, proč mám tak obrovskou spotřebu plantážní madagaskarské čokolády. Takže dost! Tentokrát je mezi námi konec.

Po sprše si pořádně vydrhnu zuby, abych odstranila z pusy nakyslou pachutí. Proč ksakru nedělají pastu s čokoládovou příchutí? To by bylo o moc lepší. Proč nenavrhují zubní pastu ženy? V tom případě by měla příchutí lahodného tiramisu nebo brownies, a ne toho věčného pepermintu. Kecy. Obléknu se, natáhnu si oblečení, které jsem předešlého večera hodila v ložnici na podlahu. Snídani vynechám, protože bych nedokázala zase otevřít lednici a pak odejít z bytu, zamávám na Darrena, toho kadeřníka, který přijíždí do práce. Pak, místo abych se vydala obvyklou cestou do kanceláře, naskočím na Severní linku a zamířím do Marcusova bytu.

Než vejdu do hlavních dveří, zhluboka se nadechnu, ale po Marcusovi ani po jeho bokovce Jo tu není ani vidu, ani slechu. Jak jsem doufala, už odešel. Ten chlap je totální workoholik a rád přichází do kanceláře už v půl osmé ráno. Nesnesl by pomyslení, že by jeho kolegové mohli dorazit dřív než on a hned se dát do práce. Marcusův den začíná v půl sedmé. Jde si zaběhat, pak si dá studenou sprchu a ani já – a ani, jak předpokládám, jeho nová milenka – bych ho nepřiměla zaběhlý způsob života změnit.

Přesto tu jsou známky, že si tady užívali celou noc. Jo se sice ocitla uprostřed milostného trojúhelníku, ale zjevně jí nevadilo zůstat, když jeden z jeho vrcholů zmizel ze scény. Na stole se dosud válí zbytky večeře – špinavé nádobí, zmuchlané ubrousky, flétny na šampaňské upatlané od rtěnky. V krabičce z *Čokoládového nebe* dokonce zůstal jeden bonbon, což je podle mě svatokrádež, takže ho strčím do pusy a na chvíli si tak zvednu náladu. Jenže pak srdceryvně zavzdychám. Jestliže nesnědli všechnu tu vynikající čokoládu, znamená to jediné, a to, že se už nemohli dočkat, až na to skočí. Dva z červených polštářků se válí u pohovky na podlaze, což ukazuje na určitou nedbalost, která není Marcusovi vlastní. Jsou pohozené na bílé načechrané ovčí kůži, která slouží jako koberec. To ve mně ihned vzbudí podezření. A taky jo. Přecházím do ložnice. Samozřejmě už není tak netknutá jako včera. Obě strany postele jsou rozestlané a pomuchlané a to vypovídá jen o jediném. Ale pokud ještě potřebuju důkaz, vedle postele stojí lahev šampaňského a další dvě flétny. Vypadá to, že Marcus nespál sám.

S těžkým srdcem i těžkým krokem zamířím do kuchyně. Tam musím čelit další ráně. Marcus se ani nesnažil uklidit. Nenaskládal nádobí do myčky a v hrncích na sporáku zůstaly oschlé zbytky marockého kuřete s olivami a štouchané brambory se šafránem, pozůstatky včerejšího hodování. Přendám vše do jedné pánve, pak popadnu sběračku a odnesu to všechno do ložnice. Otevřu dveře šatní skříně, vítají mě úhledně pověšené košile a obleky. Opřu si pánev nejistě o bok a naberu co nejvíc kuřete a brambor. Rozevřu kapsu Marcusova oblíbeného obleku od Huga Bosse a naliju do ní tu rozpatlanou šlichtu. Ten chlap

dostane, co si zaslouží. Brambory rozšťouchal pěkně do hladka, jsou krásně mazlavé.

Beru obleky kus po kusu a do každého saka a kalhot naliju trochu jeho vlastnoručně uvařeného vybraného pokrmu. Když jsou takhle pokydané všechny, ještě mi trochu rozpatlaného jídla zbývá. Jak to tak vypadá, milenci na něj nakonec ani neměli chuť. Přesunu se k Marcusově obuvi, vlastní dlouhé řady nádherných bot, vycházkové na jedné straně, slavnostní na druhé. Má nesrovnatelně větší sbírku bot než já. Ted Baker, Paul Smith, Prada, Miu Miu, Tod's... Do každé boty nandám trochu té delikatesy, pro lepší efekt ji hezky zatlačím až do špičky.

Odnesu hrnc zpátky do kuchyně a vrátím ho na plotnu. Marcus má štěstí, že při tom, jak se cítím, mu ten byt rovnou nepodpálím. Místo toho otevřu mrazák. Můj přítel – můj *bývalý* přítel – miluje mořské plody. (A samozřejmě také jiné ženy.) Vytáhnu pytlík mražených tygřích krevet a roztrhnu ho. V obývacím pokoji shodím z pohovky polštářky a jemně, ale důkladně nacpu plné hrsti krevet mezi sedací část a opěradlo. Pak se přesunu do ložnice. Nadzvednu matraci na Marcusově krásné kožené posteli a narovnáám pod ni zbytek krevet, pěkně je tam namačkám. Za pár dní budou báječně smrdět.

Zbývá *třešnička na dortu*. Jdu zpátky do kuchyně a popadnu nedopitou lahev červeného vína, tu, ke které jsem si ani nečichla, a rozliju tekutinu po celém Marcusově bílém nadýchaném koberci. Doprostřed té rozlézající se skvrny položím svůj klíč. Pak vezmu do ruky svou rtěnku, krásnou, červenou, s názvem *Jedovatý šarlat*, což je docela výstižné, kdyby to někoho zajímalo, a na bílou koženou pohovku co nejhezčím písmem napíšu: MARCUSI CANNINGU, JSI NEVĚRNÝ MIZERA.

Kapitola 7

„A pak jsem vám zavolala.“ Seznámila jsem své drahé kamarádky s posledním dějstvím mýdlové opery, jíž se stal můj katastrofální milostný život, a třese se mi ret. Když nesu k ústům horkou čokoládu, chvějí se mi ruce. Sevřu pevně svůj šálek, až se mi teplo začíná příjemně rozlévat v prstech.

„Můj bože,“ vydechne Autumn s očima doširoka rozevřenýma.

„Tos udělala sakra dobře,“ pochválí mě Nadia. „Sakra dobře. To je parchant, ten Marcus.“

Když jsem byla v ráži s krevetami, připadalo mi to jako dokonalá pomsta. Teď už si tím nejsem tak jistá. „Bojím se, že mi to nikdy neodpustí,“ zamumlám.

Chantal si odfoukne. „A proč by měl odpouštět *on tobě*? Takhle na to nemysli! Do té hrozné situace tě dostal on. To on by měl prosit za odpuštění. Vzpoch se, Lucy. Přišel čas, aby s tebou přestal jednat jako s onucí.“

„A co když mě nechá zavřít za to, že jsem mu způsobila škodu?“

„To se neopováží,“ uklidňuje mě Nadia.

K našemu stolu si přisedají Clive a Tristan a horlivě zobou své vlastní *feuillantes*. Nic nemají radši než peprné drby.

„Co si o tom myslíte, kluci?“

„Udělalas to super,“ ujišťuje mě Clive a poplácává mě po ruce. „Je v tom úžasná směsice dramatu a vzteku. Mohla bys být čestný gay.“

Tristan a Clive, majitelé *Čokoládového nebe* a tím pádem i naší dealeri, pohlízejí na své nejdražší zákazníky s nádechem určitého majetnictví. Pravidelně se zapojují do hovoru ve snaze pomoci nám řešit naše problémy, ale protože jsou oba teatrálnější než Eddie Izzard, jejich rady jsou občas dost předpojaté. Navíc by pro ně nebylo výhodné, kdyby vyřešili všechny naše problémy se vztahy, protože by oba přišli o práci. Kdybych sem totiž týden nepřišla, jejich tržby by se propadly

minimálně o padesát procent. Jenže to je nesmysl. To se nikdy nestane. Nedokázala bych týden ani jednou sem nezajít. *Nevydržela* bych to.

Tristan, bývalý účetní a čokoholik na plný úvazek, hodlá být jednou podnikatelem. Jeho cílem je provozovat řetězec kaváren *Čokoládové nebe* po celé zemi a lokty štouchat Starbucks do žeber. Clive je odborník na čokoládu, svou kariéru začal jako cukrář v jednom špičkovém hotelu v Londýně, kde využíval svou celoživotní vášeň pro čokoládu při přípravě pohádkových exotických dezertů. Když začal chodit s Tristanem, oba dali ve svém zaměstnání výpověď a otevřeli si *Čokoládové nebe*. Clive nyní tráví čas vytvářením nejlahodnějších směsí, které lidstvo – nebo mám říct spíš žensstvo? – kdy ochutnalo. A přestože jsou tihle dva chlapi gayové, vědí *přesně*, jak udělat holku šťastnou.

„Volalas Idolovi?“ vyzvídá Chantal. „Budou se divit, kde jsi, když jsi ještě nedorazila do práce.“

„Ne,“ odpovím a popotáhnu. „Po kanceláři jsem ani nevzdechla.“

„Dej mi mobil,“ vybízí mě. „Zavolám jim a řeknu, že dorazíš kolem oběda.“ A to taky udělá. Poslouchám, jak Chantal vážně a neurčitě vysvětluje moji absenci, a snažím se nemyslet na to, jak budou ty drby kolovat Targou, až se vše provalí. To se stává vždycky. „Má o tebe starost, tenhle pan Aiden Holby,“ sděluje mi Chantal, když ukončí hovor. „Podle hlasu je roztomilý.“

Jenže Chantal zastává názor, že každý, komu ještě nebylo čtyřicet a nevypustil duši, je roztomilý. Ale v tomhle případě má pravdu. Počkat – jak mě vůbec může napadnout taková myšlenka, když jsem právě totálně zničená? A tak se přinutím říct vesele: „*Je roztomilý.*“

„Šikovná holka,“ pochválí mě Chantal. „Existuje i život po Marcusovi. Jen tak dál. Haló, Clive, dáme si další čokoládu.“

Autumn a já souhlasně přikyvujeme.

„Lanýže,“ prohlašuje vědoucně náš dealer a hladí si úhlednou kozí bradku. „Potřebujeme lanýže. Ty jsou v případě krize ideální.“ A hned se otáčí, že odejde pro další lahůdky.

„Pro mě ne,“ ozve se Nadia a vstane. „Musím už jít vyzvednout Lewi-se ze školky. Pro dnešek má svoboda skončila.“ Rozhodí rukama na znamení rezignace.

Když si Nadia vylévá srdce a sděluje nám své obavy z toho, že je mizerný rodič, my ostatní, které dosud nemáme s dětmi jiné zkušenosti než ty, že jsme s nimi chodily do školy, když i my jsme byly dětmi, jednoduše ve vhodný okamžik přikyvujeme. Jedním z podobných dlouhodobých témat bývalo, že se jí nedaří přimět Lewise jíst tuhou stravu, ale zdůraznily jsme, že i čokoláda je tuhá strava, a té se přece nedá odolat. Teď už si dá Lewis vesele pizzu, párky i čokoládu – hodný kluk! V současné době chodí Nadia na naše pravidelná setkání, kdykoli to je možné, aby jí přestal zahnívat mozek. To jsou její slova, ne naše, i když s ní souhlasíme. Někdy ztratí zábrany a začne nám vyprávět třeba o tom, s jakou radostí synek objevuje obsah svého nosu – to je téma hovoru, při kterém si brzo ťukáme na hlavu. Ale už se nám podařilo zabránit jejím nejhorším výstřelkům a udržet její konverzaci co možná na úrovni dospělých.

Nadia je stejně stará jako já, ale vypadá mnohem starší. Občas na ni těžce dolehne její zodpovědnost. Má moc hezký domov, milého manžela a krásné dítě, ale abych byla upřímná – tak, jako je ona k nám –, někdy je až k breku znuděná svým životem.

Hlavní vadou na kráse je to, že Nadia je Asiatka a její manžel ne. Její rozvětvená rodina ji zavrhlá, protože se vyhnula domluvenému sňatku se svým bratrancem z třetího kolena Tariqem, nebo z nějakého takového důvodu. Byla zapuzena a od té doby už nikoho ze svých příbuzných ani okem nezahlédla. Což na jedné straně znamená, že je ušetřená tisíců návštěv rozličných tetiček, které to s ní myslí dobře a nosily by jí plné mísy cibulového bahdží, ale na druhé straně to také znamená, že si se vším musí poradit úplně sama.

Když Nadia otěhotněla, doufala, že se znovu shledá alespoň se svými dvěma sestrami, se kterými si bývala hodně blízká. Ale to se nestalo a domnívám se, že jejími náhradními sestrami jsme se staly právě my, milovnice čokolády.

Unikla sice tradičnímu asijskému sňatku, ale zjistila, že jak to tak vypadá, je spojená s mužem, který by se hodil do doby tak před padesáti lety. Poté co se jim narodilo dítě, Toby trval na tom, že nechce, aby *jeho* manželka pracovala, a tak Nadia zůstala doma s Lewisem,

což je luxus, který si těžko můžou dovolit. Toby má svou vlastní instalátorskou firmu a všichni víme, jak je takové řemeslo lukrativní, ale děti – tak jako kvalitní čokoláda – stojí velkou spoustu peněz. Nadia mu vyhověla, jenže to znamená, že se vzdala své kariéry. Bývala žurnalistkou v jednom módním vydavatelství a svou práci měla moc ráda, nemůžu si pomoci, mám pocit, že v ní vře vztek. Snažím se ji potěšit přesvědčováním, že ten časopis už není tak v módě, jako býval. Ale ve skrytu duše ví, že bych si kvůli takové práci nechala uříznout ruku.

Nadia mě políbí na tvář a natáhne se po posledním kousku čokolády na talíři. „Možná za vámi zaběhnu někdy koncem týdne.“

„Díky, žes přišla,“ oceňuju její vstřícnost, protože vím, jak je pro ni těžké na chvíli se utrhnout.

Autumn má zvláštní, ale velmi příhodnou pracovní dobu, takže sem může na hodinku nebo tak zaběhnout, kdykoli se to od ní žádá. V práci „koná dobro“, protože pracuje v resocializačním středisku pro mladé lidi závislé na drogách. Určitě ale pro ně existuje politicky korektnější termín. Ten projekt má nějaký trendy název, jako *Nakopni se!* Nebo *Jdi se s tím vycpat!* Nebo *Vyser se na to!* Nějak takhle, nepamatuju si to přesně. Vyučuje tam techniku kreativní práce se sklem, což podle mě nemůže být pro člověka, který chce skončit s heroinem, nijak motivující. Ale nechci jí brát iluze, protože je pro svou činnost náramně zapálená a věnuje jí všechny své síly, možná až příliš. Skutečnost, že dostala do vínku jméno Autumn, Podzim, nějak podnítilo přehnané svědomí, které má v genech, což běžně ve vyšších třídách společnosti chybí, jak zjišťuju. Všechny ji máme moc rády, přestože je tak výstřední, protože nás spojuje naše společná závislost.

Autumn je archetyp anglické růže a je to milé, vřelé lidské stvoření. Její jedinou vadou na kráse je domněnka, že gáza na výrobu sýra je módní látka. Ráda bych vám popsala, jak se obléká, ale neunesla bych to. Nosí příšerné oblečení, všechno možné, co se k sobě nehodí, a vypadá jako hipisačka. Rozevlátou šifonovou sukni s džínovou bundou a... no síťovinou, gázou na výrobu sýra. Víc se tím zabývat nehodlám. Spojuje nás sice vášně k čemukoli, co obsahuje čokoládu, ale určitě nemáme stejný vkus, co se oblékání týká. Já, jako sekretářka

s ambicemi stát se vedoucí, nosím elegantní oděvy, kostýmy a dobře padnoucí šaty. To, že si je všechny nakupuji v Primarku, není podstatné. Alespoň jsem neklesla tak hluboko a nenakupuju v dobročinných obchodech jako má kamarádka.

Autumn je z nás taky nejzásadovější. Recykluje (kromě oblečení i další věci) a jezdí radši na kole než autem, a to ne z toho důvodu, že by si ho nemohla dovolit. Také dává přednost odřeným vysokým martenskám před obuví od Jimmyho Choo. Ty si taky může klidně dovolit. Člověk by mohl říct, že není normální. Soustavně se ji snažím přemluvit, aby si koupila boty od Jimmyho Choo a po několika obutích je věnovala potřebným, co nejsou tak bohaté, například mně. Autumn pere v ekologickém prášku, používá bělidlo šetrící přírodu a ví se o ní, že se vyhýbá růžovému dennímu krému značky Dr Hauschka a dává přednost tomu mýt si obličej vlastní močí. Tohle byl ale díkybohu jen krátkodobý experiment, protože pak divně smrděla, i když to popírala. Jednou se dožijeme toho, že budeme všechny smrdět po moči, ale podle mého názoru není nutné to až tak moc uspěchávat.

Autumn je mladá, je jí osmadvacet let, ale z nějakého důvodu se jeví citově mladší. Prožila podle všeho bezstarostný život. Vzdělání se jí dostalo v luxusní internátní škole, pak na univerzitě „z červených cihel“, to jest na jedné z devíti nejlepších univerzit v zemi, ale o životě se teprve má co učit. Pochází z dobře zaopatřené, bohaté rodiny na úrovni. Tahle žena je nóbl, dokonce možná devadesátá sedmá v linii následnictví britského trůnu nebo tak nějak. Jsem si jistá, že kdyby se jmenovala Fenella, Genevieve nebo Eugenie, tak by se její život ubíral předurčenou cestou.

Autumn ještě nikdy s nikým nechodila, částečně proto, že je příliš zaneprázdněná konáním dobra a neměla čas chodit na rande, a z části proto, podle mého názoru, že kdo by se s ní, takhle oblečenou, chtěl ukazovat na veřejnosti? Také ráda vede dlouhé diskuze na téma větrné turbíny jako zdroj udržitelné energie, což není většině normálních mužů po chuti. Jediný luxus, který si dopřává, je čokoláda, a za to, a za mnoho dalšího, jí tleskám.

Teoreticky mám pracovat od devíti do pěti, ale v praxi si s dodržo-